

Казвам се Кирил Кирилов и съм един млад човек с 50 обиколки около Слънцето...

След като прочетох въпросите няколко пъти, разбрах, че няма да мога да отговоря на тях под формата на анкета. После разбрах, че мога да спазя «формата». :)

Асоциация ми подсказва, че тук е уместен така наречения Закон на Лем: «Никой не чете! Ако пък чете – не разбира! Ако пък разбира – веднага го забравя!». След като ми проблесна този Закон, усетих, че мога да напиша тук всичко, което ми е по душа, както и обратното – да напиша доста неща, а всъщност това да е нищо... :)

Освен това се сетих, че в една известна книга на Бредбъри прочетох сентенцията «Ако ти дадат разчертан лист хартия – пиши накриво». Чичко Гугъл ми подсказва, че тази мисъл била на Хуан Карлос Хименес. Така стигнах до идеята, че тези въпроси са една покана да напиша биографията си накратко така, както аз я виждам, както ми харесва – без определените за това щампи. Обаче, това ми се стори трудоемко занимание и, с позволението на автора на въпросите, реших да напиша отговорите кратко, защото въпросите не са зададени коректно и точно.

...Колкото и да се старая да отделя някоя година от живота си и да ѝ «залепя» етикет на най-хубава или най-трудна, не мога да го направя. Всяка година от моя живот си е година от живота ми и само с това е достатъчно ценна, хубава, трудна или каквато и там да я нарека. Дори не знам дали разделянето на годините от живота ми по някакъв критерий има познавателна стойност за мен или за когото и да било.

...Детството ми беше «индианско» - в смисъл, изцяло белязано от свободата на действията, мислите и чувствата, без забележими ограничения. Харесвам детството си. Дълго време ме преследваше мисълта, че съм по-различен от другите и съм предопределен да извърша нещо велико, нещо специално. Съответно, с това бяха свързани и мечтите ми. Тази мисъл не ме е напуснала и досега... Но нейните «юзди» се държат доста здраво от така наречената реалност...

...В момента кучето ми е опряло лапи в скута ми и сякаш ме пита: «Толкова ли е важно това, което правиш? Погледни ме, обърни ми внимание – аз съм реалността»... Вярвам му – то не лъже, то е искрено с мен, със себе си, с всичко около него...

... Вярвах, а и досега вярвам в така наречения «научен метод» за познание на света, в който се намираме. С годините обаче осъзнах, че има алтернативи. Засега те не изместват първоначалните ми вярвания, а ги обогатяват значително – правят ги цветни и многопластови.

... Хората са ме интересували винаги – във всеки възможен аспект. Това ме накара да избира медицината пред професията на «летец от гражданската авиация», за което ме навиваха от аероклуба в Шумен. Надявам се да са ми простили бързо и безболезнено.

... Спомням си, че някъде в детството ми в мен се загнезди мисълта «Никога не се отчайвай!», която ми помага и досега.

... Философията като наука и начин на даване на методи за разбиране на света ме е привличала откакто се помня. Религията – напротив, струваше ми се наивна. Едва след доста години живот започнах да обръщам внимание и на този вид миоглед и свързаните с него факти, ритуали, информация и т.н.

... Искане ми се да има живот след смъртта – готов съм да повярвам в това безрезервно, но още не съм... Медицината ми показва, доколкото е способна на това, човешкото тяло, неговите функции и... неговата тленност и незначителност, когато е напуснато от «Божията искра» - душата... Компютрите обаче, както и многото аналогии (нали аналогията е в арсенала на научното познание!?) с тях ме карат все по-често да си мисля, че софтуерът (или негови копия) е възможно да се съхранява някъде си до... до инсталирането му в друг хардуерен комплекс.

... Не-не, не, не се правя на умен – това са вече азбучни «истини» за фриволно мислещите и обсъждащите света с категории, несъвместими за дадено ниво от йерархията на Космоса или строежа на Материята и структурата на Съзнанието.

... А сега, нека се пробвам с анкетата по възможно най-краткият начин – Claris verbis!

Коя бе най-хубавата година в твоя живот досега?

Ами не е една... Годините, в които се родиха децата ми – Явор (1985), Полина (1988), Радостин (1996).

А коя бе най-трудната година в живота ти?

2012 – тогава загина големият ми син – Явор. Но също и 2008 и 2009 г.

В какво вярваш?

В чувствата и разума. В науката и изкуството като методи на Познанието. В Любовта. В себе си – също.

Вярваш ли в хората?

В някои от тях – да, във всички заедно – не.

А в себе си?

Определено вярвам в себе си.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Този въпрос е много обтекаем... Все пак, иска ми се да има живот след смъртта, но ми се струва, че тук нещата са много различни от разпространените представи (виж по-горе).

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая за много неща и се надявам мечтите да се сбъднат. Между другото, голяма част от мечтите ми в миналото сега са реалност...

За колко време напред мислиш?

Времето ми не се измерва с обичайните времеви интервали. За мен времето се измерва със събития...

Има ли нещо в твоето минало, за което все още съжаляваш и ти тежи? Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб в момента?

Да, има – но това са само няколко неща, обаче важни за мен. Най-важно за мен е настоящето...

Ако можеше да избираш в коя епоха би живял?

В епохата на Великите географски открития...

Има ли място, където непременно искаш да отидеш?

Да – на Луната и на Марс, както и да бъде поне за по 5 дни във всяка страна на света – не е толкова много.

Обичаш ли Живота?

Много.

Какво е за теб той сега? Опиши ми го с три думи.

Вяра, надежда и любов.

Кои са най-красивите гледки или неща на света за теб?

Детската радост и смехът на децата.

Какво те уморява? А какво те зарежда?

Празнословието ме уморява. Идеите и информацията за света около мен ме зареждат.

Къде се чувстваш най-добре?

Сред природата – в планината, край морето, в безкрайното поле...

Какво ти дава усещането, че си „у дома“?

Красотата на мястото, в което се намирам и полъхът на Вечността му.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Психиката ми.

Кой човек или кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа или влияние в живота ти?

Айнщайн и Чарли Чаплин, както и книгите – на Робърт Пърсиг, Станислав Лем, Михаил Булгаков, Достоевски, Зигмунд Фройд, Ерик Бърн – много са. Но също Майка ми - Пенка, Баща

ми - Найден, Брат ми – Роман и Децата ми – Явор, Полина и Радостин.

Страхуваш ли се от Смъртта?

Вече не...

А от самотата?

О, не!

Какво ти дава представа за вечност?

Изгревът, звездното небе, морето, високият планински връх, определена музика (Моцарт, например).

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Радостните – смях, възхищение, съвкупността от емоции, когато съм влюбен...

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

«Щастието не е спирка, до която стигаме, а начин на пътуване». Постарай се да пътуваш щастливо през годините.

Какво може да те разплаче?

Величието на момента (радостни сълзи), както и силата на тъгата по нещо загубено завинаги (тъжни сълзи)...

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Обич, радост, хубав виц, събитие, природните красоти, взаимността при общуване...

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той вече? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Липсват още много парчета – неизброимо много. Това е пъзел, който постоянно променя формата си и цялостната картина.

Какво считаеш за свое най-голямо лично постижение в живота си дотук?

Любовите ми, децата ми, сбъдването на редица мои мечти, както и възможността да съм сред хора, които обичам и ме обичат. Книгата ми «Утеши ме!», песните ми, дефинираният от мен «полином на инцидентност».

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Най-много ценя факта, че съм жив и изпитвам най-голямата благодарност към родителите си, че са ми дали живот, както и към всички мои приятели и познати, които ценя.

Можете да прочетете повече от Кирил в неговия блог - comfy.blog.bg

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога на Кристина Митева – „Един от нас споделя“:

http://www.oneofusshares.com/2013/09/blog-post_2656.html